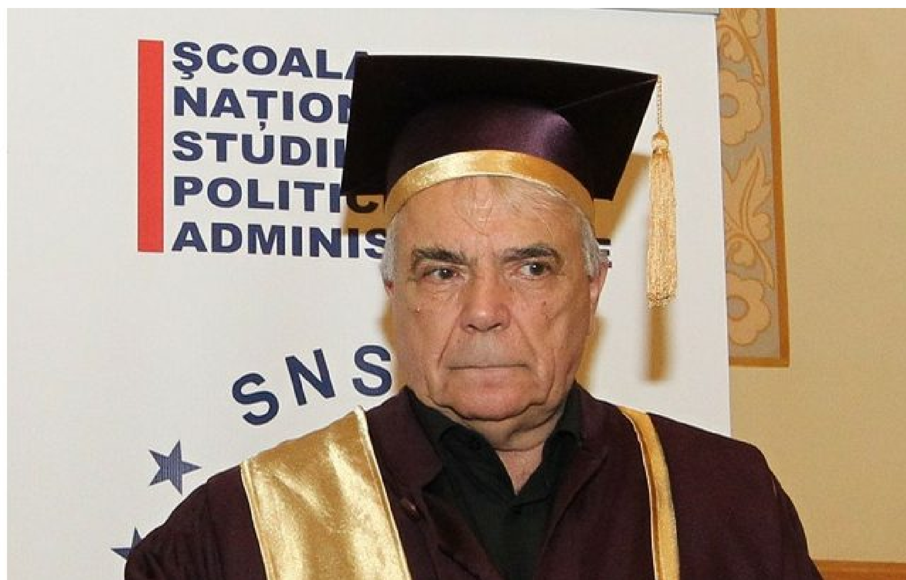
NICOLAE MANOLESCU NU RESPECTĂ LIBERTATEA OPINIEI, PRACTICĂ CENZURA ȘI CREDE CĂ POATE ÎNSPĂIMÂNTA ȘI IMPUNE TĂCEREA ALTORA

Dan Culcer

Incorect Politic

Ianuarie 31, 2024

Nicolae Manolescu

Nicolae Manolescu nu respectă libertatea opiniei practică cenzura și crede că poate înspăimânta și impune tăcerea altora

Stimaţi colegi de presă,

Vă rog să acceptaţi publicarea unei vechi scrisori deschise, redactată de mine ca reacţie la demiterea poetului Liviu Ioan Stoiciu din funcţie de redactor-şef adjunct al revistei Viaţa Românească.

Republicare acum a acestui text, datat 10 noiembrie 2005, are o singură motivaţie. Demonstrarea legăturii dintre denunţul recent al lui Nicolae Manolescu contra mea, acuzaţia reflexă, declarativă, neargumentată ca de obicei, de antisemitism, şi dintre opiniile mele critice, exprimate clar la această dată, faţă de comportamentul abuziv al preşedintelui Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, în cazul descris în scrisoarea mea, ca şi în multe alte ocazii.

Această persoană nu respectă libertatea opiniei, practică cenzura, atunci când ea este clar interzisă de Constituția României, se prezintă ca vigilentul de serviciu și crede că poate înspăimânta și impune tăcerea altora, își permite să dea verdicte într-un domeniu pentru care nu are nici o competență, sociologia literaturii, în care se integrează articolul meu din revista *Vatra*, o ipoteză de sociologia succesului, un succes

bazat pe comunitarism, în cazul carierei nord-americane a scriitorului evreu, originar din România, Norman Manea.

Schema repetitivă a reacţiilor lui Nicolae Manolescu este tipică pentru carierişti, chiar dacă se află la sfârşit de carieră.

Iată mesajul *Scrisorii deschise*:
«Prin prezenta, contest cu fermitate decizia Comitetului director, despre conţinutul căreia am aflat din presă, privind demiterea din postul de redactor şef-adjunct al revistei «Viaţa românescă» a ziaristului şi scriitorului Liviu Ioan Stoiciu.

Această decizie, care implică reinstaurarea cenzurii, pe care eu o calific forma gravă de abuz de putere şi de interpretare, foloseşte ca pretext al demiterii lui Liviu Ioan Stoiciu, apariţia unui fragment de Jurnal semnat de scriitorul exilat, Paul Goma, în numărul 6-7 al revistei Viaţa românească.

Contestaţia mea se bazează pe următoarele seturi de argumente:

Primo: Jurnalul este o specie literară. Textul în cauza este un jurnal şi are un autor. Responsabilitatea pentru conţinutul textelor, aşa cum se menţioneaza pe coperta a III-a a revistei, revine în întregime autorilor, deci lui Paul Goma.

Citez: «Redacţia revistei *Viaţa românească* publică opiniile, oricît de diverse, ale colaboratorilor ei. Responsabilitatea pentru conţinutul fiecărui text aparţine, în exclusivitate, autorului.»
«Conform prevederilor Statutului, Uniunea scriitorilor din România nu este responsabilă pentru politica editorială a publicaţiei şi nici pentru conţinutul materialelor publicate.»

Acţionînd în contrasens cu aceste prevederi, Comitetul director încalcă Statutul. În consecinţă vă rog să analizaţi şi sancţionaţi această încălcare a prevederilor statutare prin care, în mod explicit şi implicit, Comitetul director şi preşedintele Nicolae Manolescu îşi arogă funcţia de post-cenzură, aşa cum era aceasta practicată de către Direcţia publicaţii a fostului Consiliu al culturii şi educaţiei socialiste. Ignorarea acestor implicaţii şi aprobarea acestor decizii, v-ar face, domnilor consilieri, coresponsabili de reinstaurarea cenzurii în România anului 2005.»

Ignorarea acestor implicaţii şi aprobarea acestor decizii, v-ar face, domnilor consilieri, coresponsabili de reinstaurarea cenzurii în România anului 2005.

Secundo: Funcţia lui Liviu Ioan Stoiciu este aceea de redactor şef-adjunct, aceasta implică publicarea şi nu cenzurarea operelor confraţilor săi.

Tertio: Calificarea, de către Comitetul director, care este autorul comunicatului, a jurnalului lui Paul Goma ca fiind «antisemit», şi implicit a autorului cu acelaşi termen, nu are nici o bază morală şi legală. Simpla calificare, afirmaţie lipsită de orice argumentare, citare sau analiză contextuală, este o calomnie şi va fi tratată ca atare de orice instanţă. Iată în ce termeni face Nicolae Manolescu această calificare 'incontestabilă':

«Problema noastră era că în revista Uniunii a apărut un text pe care noi l-am considerat antisemit şi, din pacate, nu e discutabil, chiar aşa este.» (Revista 22, nr. 813, interviu de Rodica Palade). Adică Nicolae Manolescu îşi declară opinia indiscutabilă. Din fericire, chiar şi o hotărîre de justiţie poate fi contestată.

Ceea ce este mai cu seamă grav: o acuzaţie de natură penală este lansată, în modul cel mai iresponsabil, direct în presă, fără măcar lectura integrală a textului incriminat, adică a seriei de fragmente care au fost publicate în numerele anterioare ale «Vieţii Româneşti». Declaraţiile unuia din membrii Comitetului, consemnate de presă, stau mărturie că această lectură nu fusese făcută la data Comunicatului. Iar scoaterea din contextul unei opere a unui fragment, pentru a defini opţiunile morale şi politice ale unui scriitor, pentru a-l acuza penal, descalifica moralmente şi intelectualmente un critic literar, devenit acuzator, agent al poliţiei spiritului sau cenzor.

Acestea să fie calităţile pentru care Nicolae Manolescu a fost ales preşedinte al Uniunii scriitorilor, acesta mandatul care i-a fost încredinţat? Articolul 1 al Statutului este ignorat de Domnia sa.

Quarto: Revista «Viaţa Românească» este editată de Uniunea scriitorilor şi de Redacţia Publicaţiilor pentru Străinatate, un departament al Cancelariei Primului-Ministru. O decizie cu caracter punitiv cere aplicarea Codului Muncii cu implicarea ambilor editori. Care este temeiul legal pentru a decide degradarea cu aspect punitiv, dintr-o funcţie superioară într-una inferioară, a unui ziarist care nu a făcut nimic contrar legislaţiei muncii?

Organizaţiile internaţionale de apărare a ziariştilor faţă cu abuzurile editorilor vor fi sesizate. Cancelaria Primului ministru, Redacţia Publicaţiilor pentru străinătate, deasemenea.

Aspectul penal al acuzaţiei aduse autorului Jurnalului, Paul Goma, repet, singur responsabil, este o chestiune care depăşeşte competenţa Domniilor voastre. Nu sunteţi istorici.

Nu mai există nici o împuternicire prin care unii, scriitori-activişti de partid, se erijau în judecători, în numele oamenilor muncii de la oraşe şi sate, aşa cum se practicau, sub Comunism, şedintele publice de acuzare, pe care Paul Goma şi Liviu Ioan Stoiciu le-au îndurat deja. Unii dintre dv. le-au cunoscut de asemenea. Şi eu.

În schimb, în planul culturii, decizia (administrativă) a unei comitet nu absolvă de responsabilitate conştiinţa intelectuală individuală. Şi, din acest punct de vedere, o conştiinţă critică are dreptul şi obligaţia să se disocieze de o atitudine sau decizie administrativă pentru ca datele problemei sunt complet schimbate: analiza se petrece în spaţiul public, unde veghează justiţia şi ridicolul.

Sunt sigur că veţi avea forţa şi înţelepciunea să contestaţi inerţia etichetelor. Să judecaţi cu luciditate consecinţele unei decizii pripite a Comitetului director. Să interveniţi cu răbdare pentru a-i convinge pe membrii săi că se află pe o cale a abuzului. Să curmaţi abuzul. Şi să lăsaţi justiţia sau înţelepciunea cercetătorilor, a istoricilor – odată adunate suficiente elemente probatorii, care pentru moment lipsesc în bună parte – să judece situaţia la care se referă scrierile lui Paul Goma.

Iar dacă dl Nicolae Manolescu va considera că a fost dezavuat de decizia Dv. calmă şi vă va propune demisia sa, acceptaţi-o. Nu e singurul om din România care poate salva de ruşine şi ridicol Uniunea scriitorilor, şi prin ea pe noi toţi, membrii săi. Se vor mai aflînd chiar printre Dv. oamenii liberi de care avem nevoie.

Dan Culcer